

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο κἀγὼ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Ἡ ἀνάδειξις τοῦ συγκρητιστικοῦ ἄξονος Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου

Φάκελος

Α΄. Βατικανὸ-Φανάρι

Β΄. Βατικανὸ-Ἀθῆναι

«Τὰ θεμέλια τῆς Πίστεως ἀνασκάπτονται ἐπὶ δεκαετίες ἀπὸ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»

(Πρωτοπρ. π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1665/17.11.2006, σελ. 1)

«Τίς δύναται ταῦτα ἀστενακτὶ παρελθεῖν;... Ἀμφίβολα γέγονε τὰ ἀναντίρρητα»

(Μ. Βασιλείου, Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, § 70)

ΤΑ ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΣΘΕΝΤΑ προσφάτως στὸ Φανάρι (29-30.11.2006) καὶ στὸ Βατικανὸ (14-16.12.2006), ἀπὸ τοὺς *Οἰκουμενιστὰς* Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἀπέδειξαν μὲ τὸν πλέον σαφῆ καὶ δυναμικὸ τρόπο, ὅτι ἡ παναίρεσις τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* ἔχει διαβρώσει εἰς βάθος τὴν ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησίᾳ τῶν ποιμένων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐνστερνίζονται τὸ *συγκρητιστικὸ ὄραμα* τῆς ἀντιπατερικῆς *Ἐγκυκλίου τοῦ 1920*, τοῦ θεμελίου αὐτοῦ καὶ τῆς βάσεως τῆς συγχρόνου μας *Διαχριστιανικῆς καὶ Διαθρησκειακῆς Κινήσεως*.

Ἡ διάβρωσις αὐτὴ ἔχει ὀδηγήσει πρὸ πολλοῦ τοὺς ποιμένας αὐτοὺς «μακρὰν τῆς ὁδοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων» (π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1670/22.12.2006, σελ. 1), ἐφ' ὅσον σκέπτονται, ὀμιλοῦν καὶ πράττουν ὅλως

Φανάρι, 30.11.2006

Βατικανό, 14.12.2006

ἀντιθέτως πρὸς τὴν Πατερικὴν Παρακαταθήκην, ἡ ὁποία εἶναι διαυγεστάτη, ὅταν μᾶς προτρέπη:

«Καὶ μηδεμία ἔστω ὑμῖν κοινωνία πρὸς τοὺς σχισματικούς, μηθ' ὅλως πρὸς τοὺς αἰρετικούς· «οἴδατε γὰρ πῶς κἀγὼ τούτους ἐξετρεπόμην· «σπουδάσατε μᾶλλον καὶ ὑμεῖς ἀεὶ συνάπτειν ἑαυτοὺς, προηγουμένως μὲν τῷ Κυρίῳ, ἔπειτα δὲ τοῖς Ἁγίοις· ἵνα μετὰ θάνατον ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς, ὡς φίλους καὶ γνωρίμους, δέξωνται καὶ αὐτοί».

(Μ. Ἀντωνίου, PG τ. 26, στλ. 969C-972A)

Ἡ πρόσφατος ἀνάδειξις καὶ ἐνίσχυσις τοῦ *συγκρητιστικοῦ ἄξονος* Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου ἀφυπνίζουν ἐπὶ τέλους τὸ ἠφαίστειον τοῦ *Ἀντι-οικουμενισμοῦ*, ἀναμένονται δὲ συντόμως ἐλπιδοφόρες ἐξελίξεις, στὴν προοπτικὴ τῆς *Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως* καὶ *Ἀποτειχίσεως*, ἐκ μέρους ἰδίως τῶν ἐν Ἑλλάδι *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου*, πρὸς συσπείρωσιν ἐπὶ τέλους τῶν ὄντως Ὁρθοδόξων.

Ἐν κατακλείδι, πάντα ταῦτα δικαίωνουν πλήρως τὴν στάσι τῶν Ὁρθοδόξων *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Πατρῴου Ἡμερολογίου*, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τοῦ 1924 ἔχουν ἀποτειχισθῆ ἐκ τῶν *Οἰκουμενιστῶν*, ἐνιστάμενοι θεαρέστως κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ *Συγκρητισμοῦ*.

♦ **Μία** σειρὰ σχετικῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεύσωμε, καταδεικνύει τὴν *ἀφύπνισιν* αὐτήν, ἡ ὁποία εἶθε νὰ διατηρήσῃ μέχρι τέλους τὸν ἀκραιφνῆ πατερικὸ χαρακτῆρα τῆς,

«πρὸς ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁμόνοιαν· «ἵνα καὶ ἐκποδὼν ἐλαθῆ ἡ τῶν Ἐκκλησιῶν διάστασις, καὶ τῆς εἰρήνης πᾶσιν ἡμῖν ἀρμοσθῆ σύνδεσμος· «καὶ τοὺς ἐφευρετὰς τῆς νεωτεροποιοῦ κενοφωνίας πόρρω που τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιβόλων βάλωμεν».

(Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi τ. 12, στλ. 1118E, 1003D· τ. 13, στλ. 404C)

Ἅγιον Ὄρος: διχασμὸς ἐν ὄψει;*

*«Ἡ ἐμπλοκὴ τοῦ Πατριάρχου
στὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ
καὶ οἱ παραχωρήσεις στοὺς αἰρετικούς
ἀκυρώνουν τὴν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας»*

*Τοῦ κ. Ἰωάννου Κορναράκη,
Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ
τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν*

Ο **ΕΝΑΓΚΑΛΙΣΜΟΣ** τοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου μὲ τὴν παπικὴ αἵρεση, στὸ Φανάρι, γεγονὸς ἀπρόσμενο, στὶς διαδικασίες στὶς ὁποῖες ἐκδηλώθηκε, ὡς πτώση τῆς κεφαλῆς τῆς Ὁρθοδοξίας στὰ χέρια τοῦ Ρωμαίου Ποντίφικα, προκάλεσε ὀρισμένες ἀντιδράσεις, ὅπως ἦταν φυσικό, στὸ Ἁγιώνυμο Ὄρος τῆς παλαιῆς Ὁρθόδοξης Μοναχικῆς Πολιτείας, ἀλλὰ **διχασμένες**, ὡς πρὸς τὸ πρακτέο!

Δύο ἀγιορείτικα κείμενα [*Ἀνοικτὴ Ἐπιστολή, Ἀνακοίνωσις*], τὰ ὁποῖα εἶδαν, μέχρι σήμερα, τὸ φῶς τῆς δημοσιότητας, χρωματίζουν μὲ διαμετρικὰ ἀντίθετες τάσεις, τὸ μοναχικὸ δυναμικὸ τῆς Πολιτείας αὐτῆς, σὲ σχέση μὲ τὴ στάση τῶν Μοναχῶν ἀπέναντι στὸν Πατριάρχη!

* * *

ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ, ποὺ προηγήθηκε χρονικῶς [*Ἀνοικτὴ Ἐπιστολή*], ἀντανεκλᾷ τὸ ἀγωνιστικὸ μοναχικὸ πνεῦμα, ποὺ κυριαρχεῖ σὲ μία μεγάλη μερίδα τοῦ Ὄρους, Ἱερομονάχων καὶ Μοναχῶν, στὶς φλέβες τῶν ὁποίων φαίνεται νὰ ρέει ὁ **ἀγιοπνευματικὸς δυναμισμὸς τῆς Μαρτυρίας!**

Ἱερομόναχοι καὶ Μοναχοί, οἱ ὁποῖοι αὐτοχαρακτηρίζονται, μὲ εἰλικρινῆ ταπείνωση, ὡς *«ἀμαθεῖς καὶ ταλαίπωροι ἀμαρτωλοί»*, ἀπευθύνονται στοὺς εἴκοσι Ἰγουμενοὺς τῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, *«σοφότερους καὶ λογίτερους»* ἀπὸ αὐτούς, καὶ τοὺς ζη-

τοῦν, μᾶλλον τοὺς ἐκλιπαροῦν, νὰ ἐνεργοποιηθοῦν δυναμικὰ κατὰ τῶν γεγονότων, ποὺ συνέβησαν στὸ Πατριαρχεῖο, κατὰ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα, καὶ μὲ ὀρθόδοξο ἦθος νὰ ἀναλάβουν τὶς εὐθύνες τοὺς ἀπέναντι στὴν προάσπιση τῆς ἀλήθειας τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας!

«Δὲν εἶναι πλέον καιρὸς λόγων ἀλλὰ ἔργων», ἐπισημαίνουν, οἱ ἐν λόγῳ Ἀγιορεῖτες: *«ἀναλάβετε τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως»,* προτρέπουν τοὺς ταγοὺς τοῦ Ὑόρους καὶ συμπληρώνουν: *«ἐκτιμοῦμε μὲ πολὺ μεγαλύτερη λύπη, ὅτι ἡ πνευματικὴ ἡγεσία τοῦ Ἀγίου Ὑόρους τὰ τελευταῖα ἔτη δὲν ἀντιμετωπίζει μὲ σθένος καὶ γενναιοτήτητα ὁμολογητικὴ τὰ φαινόμενα τῆς ἀποστασίας, ὅπως ἔπρατταν παλαιότερα οἱ Ἀγιορεῖται πατέρες. Ὁ Πατριάρχης ἔχει μετρήσει τὶς ἀντιδράσεις μας καὶ ἐπειδὴ εἶναι χλιαρὲς καὶ πολλὰς φορὲς ἀνύπαρκτες, προχωρεῖ χωρὶς ἐμπόδια στὴν ἔνωση μὲ τὸν ἀμετανόητο καὶ παραμένοντα στὶς αἰρέσεις τοῦ πάπα. Μᾶς ἐμέτρησε καὶ χάρηκε σφόδρα καὶ κατὰ τὴν τελευταία ἐπίσκεψή του στὸ Ἅγιον Ὑόρος, στὸ ὁποῖο λὲς καὶ ἦλθε, γιὰ νὰ πάρει τὴν συγκατάθεση καὶ εὐλογία τῶν Ἀγιορειτῶν γιὰ ὅσα εἶχε σχεδιάσει νὰ πράξει μὲ τὸν πάπα λίγες ἡμέρες ἀργότερα»!*

Καὶ πιὸ κάτω:

«Ἐμεῖς οἱ ταπεινοὶ ἱερομόναχοι καὶ μοναχοί, ἐξομολογητικὰ σᾶς ἀποκαλύπτουμε ὅτι ἔχουμε σκανδαλισθεῖ μὲ τὴν σιωπὴ καὶ ἀπραξία τῆς πνευματικῆς ἡγεσίας στὸ Ἅγιον Ὑόρος, καὶ μαζί μὲ μᾶς καὶ τὸ ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Οἰκουμένης ὀρθόδοξο καὶ φιλομόναχο πλήρωμα. Περιμένουν ὅλοι νὰ ἀκούσουν τὴν φωνὴ τοῦ Ἀγίου Ὑόρους... πιστεύουμε... τὸ μόνο, ποὺ θὰ εὐφράνει τοὺς Ὀρθόδοξους καὶ θὰ καταισχύνει τοὺς κακόδοξους, εἶναι ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν ἀπανταχοῦ συμφωνούντων ἢ σιωπούντων ἐπισκόπων»!

Γενικῶς, τὸ πρῶτο αὐτὸ κείμενο εἶναι μακροσκελὲς καὶ πλήρες μὲ θαρραλέες ἀλήθειες τῆς Πίστεως καὶ τῆς Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας! Ὑπογράφεται δὲ ἀπὸ πενήντα καὶ πλέον ἱερομόναχους καὶ

Μοναχούς, αλλά σ' αὐτοὺς θὰ προστεθοῦν καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ἐφόσον ἡ συλλογὴ ὑπογραφῶν στὸ ᾠροσ, ὅπως λέγεται, συνεχίζεται!

* * *

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ κείμενο [Ἀνακοίνωσις], τὸ ὁποῖο ὑπογράφουν «ἅπαντες οἱ ἐν τῇ κοινῇ Συνάξει Ἀντιπρόσωποι καὶ Προϊστάμενοι τῶν εἴκοσιν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου ᾠροσ Ἄθω», εἶναι γραμμένο μὲ διαφορετικὸ σκεπτικὸ, ἀπὸ τὸ πρῶτο.

Ἐναφέρεται σὲ γνωστὰ γεγονότα, χωρὶς καμία νευρώδη ἀντίδραση, ἀνάλογη τοῦ ὕψους τοῦ ἐγκλήματος τῆς παραδόσεως τοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου στὴν ἀγκαλιὰ καὶ στὴν προστασία τοῦ Πάπα!

Φαίνεται μᾶλλον σὰν ἓνα καθησυχαστικὸ, σὲ πιθανὲς ἀνησυχίες τοῦ Πατριάρχου, γιὰ δυναμικὲς ἀντιδράσεις ἀπὸ τὸ Ἅγιο ᾠροσ, κείμενο! Μᾶλλον δηλώνει, καὶ μετὰ τὰ συγκλονιστικὰ γεγονότα τοῦ Φαναρίου, ὑπακοὴ καὶ σεβασμὸ στὸ πρόσωπο τοῦ κ. Βαρθολομαίου!

Τὸ περιεχόμενο δηλαδὴ τοῦ ἐν λόγῳ κειμένου δικαιώνει τὴν θέση τῶν Ἱερομόναχων καὶ Μοναχῶν τοῦ πρώτου κειμένου, περὶ τῆς σκανδαλώδους σιωπῆς καὶ ἀπραξίας καὶ ἐπιδείξεως χλιαρότητος τῆς Ἡγεσίας τοῦ Ἁγίου ᾠροσ σὲ θέματα παραβίασεως καὶ ἀθετήσεως τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας!

Ἰσχυρίζεται βέβαια τὸ ἐπίμαχο κείμενο, δηλαδὴ οἱ συγγράψαντες αὐτό, ὅτι

«Περιφρουροῦμε ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν δογματικὴν μας συνείδηση, τὴν ὁποία οἰκοδομεῖ ἡ ἐντρυφήσις στοὺς φιλόθεους ἀγῶνες καὶ τὰ κατὰ τῶν ποικιλώνυμων αἰρέσεων κατορθώματα τῶν ἀγίων ὁμολογητῶν πατέρων...».

Πῶς αἰσθάνεται, ὅμως, ἄνετα, δηλαδὴ χλιαρά, ἡ δογματικὴ συνείδηση τῶν Ἡγουμένων τῶν εἴκοσι Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου ᾠροσ καὶ δὲν ἐξεγείρεται δυναμικά, ὅπως ἡ συνείδηση τῶν «ἀμαθῶν καὶ ταλαίπωρων καὶ ἀμαρτωλῶν» ἀδελφῶν τους, τοῦ πρώτου κειμένου;

Πρόκειται ἄραγε γιὰ ἀπλὸ πρόβλημα ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας, σὲ λεπτομέρειες ἀσήμαντες τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, τὸ γεγονὸς τῆς παραδόσεως τοῦ Πατριάρχου στὴν Παπικὴ αἴρεση;

Δὲν συγκλονίστηκε ἡ δογματικὴ συνείδηση τῆς πνευματικῆς Ἡγεσίας τοῦ Ὁρους, ἀπ’ ὅσα, καταλυτικὰ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ Διδασκαλίας, συντελέστηκαν καὶ συνέβησαν στὸ κέντρο τῆς Ὁρθοδοξίας, χάριν τοῦ οἰκουμενικοῦ κύρους τοῦ κ. Βαρθολομαίου;

Πάντως, οἱ Ἡγούμενοι τῶν εἴκοσι Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους **παρηγοροῦν τὸν Πατριάρχη καὶ τὸν καθησυχάζουν:**

«Οἱ Ἁγιορεῖται Μοναχοὶ σεβόμεθα τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖο, ὑπὸ τὴν κανονικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὁποῖου ὑπαγόμεθα. Τιμῶμεν καὶ εὐλαβούμεθα τὸν Παναγιώτατον Οἰκουμενικόν μας Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖον καὶ χαίρομεθα γιὰ ὅσα θεοφιλῶς καὶ μὲ πολλοὺς κόπους ἐργάζεται ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας».

Ἄντιθέτως, ἐντούτοις, ὁ μοναχικὸς σύλλογος τῶν «ἀμαθῶν» καὶ «ἀσόφων», γνωρίζει αὐτά, τὰ ὁποῖα, καὶ οἱ σοφοὶ Ἡγούμενοι γνωρίζουν, ἀλλὰ τὰ ἀποσιωποῦν, δηλαδὴ τὴν ἐμπλοκὴ τοῦ Πατριάρχου στὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τὶς παραχωρήσεις στοὺς αἰρετικούς, οἱ ὁποῖες ἀκυρώνουν τὴν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Γράφουν λοιπὸν στοὺς Ἡγούμενους:

«Γνωρίζετε, σεβαστοὶ πατέρες, καλύτερα ἀπὸ ἐμᾶς τὶς ἀντορθόδοξες καὶ βλάσφημες ἐνέργειες, δηλώσεις καὶ ἀποφάσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ... ποὺ συνιστοῦν κραυγαλέα καὶ ἐμφανῆ –γυμνῆ τῇ κεφαλῇ– ἀποδοχὴ καὶ διδασχὴ τῆς παναιρέσεως ὅλων τῶν ἐποχῶν, ποὺ ἀθετεῖ τὴ μοναδικότητα τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ταυτίζει μὲ τὶς αἱρέσεις, τῶν ὁποίων δέχεται τὰ μυστήρια ὡς ἔχοντα καὶ μεταδίδοντα ἁγιαστικὴ καὶ σώζουσα χάρι. Ἐκτὸς τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ Βαπτίσματος τῶν Παπικῶν καὶ τῶν Λουθηρανῶν ἔχουμε καὶ μετοχὴ στὸ κοινὸ ποτήριο μὲ τοὺς Μονοφυσίτες καὶ σὲ πολλὰς περιπτώσεις μὲ τοὺς Παπικοὺς στὶς Κυκλάδες καὶ στὴ Διασπορά»!

* * *

ΤΕΛΟΣ, οἱ Ἁγιορεῖτες Ἡγούμενοι **προβλέπουν ἐνδεχόμενη δημιουργία σχισμάτων** στὴν Ἐκκλησία:

«...οί φιλόφρονες ἐκδηλώσεις, ὅπως αὐτὲς τῶν ἐπισκέψεων τοῦ Πάπα στὸ Φανάρι καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν στὸ Βατικανό, χωρὶς τὴν προϋπόθεση τῆς ἐνόητας στὴν πίστη, ἐπιτυχάνουν ἀφ' ἐνός... καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ ἀμβλύνουν τὸ δογματικὸ αἰσθητήριον πολλῶν Ὁρθοδόξων· ἐπὶ πλέον δὲ νὰ ἐξωθήσουν μερικοὺς ἀπὸ τοὺς πιστοὺς καὶ εὐλαβεῖς Ὁρθοδόξους, ποὺ ἀνησυχοῦν γιὰ ὅσα ἀκαίρως καὶ παρὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες γίνονται, **σὲ ἀποκοπή τους ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆ δημιουργία νέων σχισμάτων**»!

Τὰ ἐρωτήματα, ὅμως, ποὺ προκύπτουν ἀπὸ τὸ τελευταῖο αὐτὸ μέρος τοῦ κειμένου τῶν Ἠγουμένων εἶναι:

- Ποιὸς *φωτισμὸς* τοὺς πληροφορεῖ ὅτι «οἱ μερικοὶ (ἔστω) πιστοὶ καὶ εὐλαβεῖς Ὁρθόδοξοι», ὑπερασπιστὲς τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς Πατερικῆς Παραδόσεως, στὴν περίπτωσιν, ποῦ, ὃ μὴ γένοιτο, δημιουργηθεῖ σχίσμα, **αὐτοὶ θὰ πρέπει νὰ ἀποκοποῦν ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας;**

- Γιατί θέλουμε κάποιους καὶ εὐλαβεῖς καὶ Ὁρθόδοξους, ἀλλὰ **ἔξω ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας;** Ἄν ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία ἐμμένει **στὶς αἵρέσεις**, ποὺ καταδικάζουν οἱ Πατέρες καὶ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, καὶ ἄρα, στὴν περίπτωσιν αὐτῇ, **δὲν εἶναι πλέον Ἐκκλησία, ἀλλὰ «ἐκκλησία», δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀποκοπεῖ ἢ αἵρεση ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία;**

- Πῶς ἐννοοῦν ἄραγε τὴν Ἐκκλησία οἱ κ.κ. Ἠγούμενοι; **Καὶ αἵρετικὴ καὶ Ἐκκλησία;** Ποιὸς πρέπει νὰ ἀποκοπεῖ; ἀπὸ ποιόν;

Ἐπισημάνσεις εἰς «Ἀνακοίνωσιν» **

«...οἱ δύο Προκαθήμενοι, ὡς καὶ οἱ ὑποστηρικταὶ των, θὰ τεθοῦν, ὑπὸ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, ἐκ τῶν πραγμάτων, εἰς τὸ περιθώριον τῆς Ἐκκλησίας»

Σεβαστέ μου κ. Διευθυντά·

Πρόσφατα, μὲ ἡμερομηνία 17/30-12-2006, ἡ Ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἄθω ἐξέδωσε δύο Ἀνακοινώσεις σὲ σχέσι μὲ τὶς πρόσφατες ἐπισκέψεις, τοῦ μὲν Πάπα Ρώμης εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ δὲ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν εἰς τὸ Βατικανόν.

Ἡ μία ἦτο διὰ τὸν ἐκκλησιαστικὸν τύπον, ἡ δὲ ἄλλη διὰ τὸν ἡμερήσιον τύπον. Ἡ τελευταία ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἐφημερίδα σας εἰς τὸ φύλλον τῆς 5ης Ἰανουαρίου 2007.

Ἡ πρώτη, ἡ ὁποία εἶναι καὶ ἐκτενεστέρα, περιέχει κάποια σημεῖα, τὰ ὁποία θὰ ἤθελα ἐδῶ νὰ ἐπισημάνω, διότι, νομίζω, χρήζουν ἰδιαιτέρας προσοχῆς καὶ τὰ ὁποία, κατὰ τὴν ταπεινὴν μου γνώμη, θὰ ἔδει νὰ εἶχαν διορθωθῆ ὡς ἀκολούθως:

1. Εἰς τὴν 3ην σελίδα, ἀναφέρονται τὰ ἐξῆς:

«Εἶναι προφανεστάτη ἡ ἀδυναμία τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν νὰ ἀποδεσμευθοῦν ἀπὸ τὶς ἀποφάσεις τῶν μεταγενεστέρων (κατ' αὐτοὺς οἰκουμενικῶν) Συνόδων των, οἱ ὁποῖες ἐθέσπισαν τὸ Φιλιόκβε, τὸ Πρωτεῖον, τὸ Ἀλάθητον, τὴν κοσμικὴ ἐξουσία τοῦ Ρωμαίου Ποντίφικος, τὴν κτιστὴ Χάρι, τὴν ἄσπιλο σύλληψι τῆς Θεοτόκου, τὴν Οὐνία. Παρὰ ταῦτα οἱ Ὀρθόδοξοι συνεχίζομε τὶς ἐθιμοτυπικὰς λεγόμενες ἐπισκέψεις ἀποδίδοντας τιμὰς Ὀρθοδόξου ἐπισκόπου στὸν Πάπα καὶ ἀθετώντας σειρὰ Ἱερῶν Κανόνων, ποὺ ἀπαγορεύουν τὶς συμπροσευχές, ἐνῶ ὁ θεολογικὸς διάλογος ἐπανειλημμένως ναυαγεῖ καὶ ἀνασυρόμενος ἀπὸ τὸν βυθὸν πάλι καταποντίζεται. Ὅλες οἱ ἐνδείξεις ὁδηγοῦν στὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ Βατικανὸ δὲν προσανατολίζεται στὴν ἀποβολὴ τῶν αἰρετικῶν διδασκαλιῶν, ἀλλὰ σὲ παρερμηνεῖα τους, δηλαδὴ σὲ συγκάλυψί τους...

(Σελίς 4:)
Ἰπὸ τὴν ἔννοια αὐτὴ οἱ φιλόφρονες ἐκδηλώσεις, ὅπως αὐτὲς τῶν ἐπισκέψεων τοῦ Πάπα στὸ Φανάρι καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν στὸ Βατικανό, χωρὶς τὴν προϋπόθεσι τῆς ἐνότητος στὴν Πίστι, ἐπιτυχάνουν ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ δημιουργήσουν ψευδεῖς ἐντυπώσεις ἐνότητος καὶ νὰ ἀπομακρύνουν τὸν ἑτερόδοξο κόσμο ἀπὸ τοῦ νὰ προσβλέπη στὴν Ὁρθοδοξία ὡς πρὸς τὴν ἀληθινὴ Ἐκκλησία, καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ ἀμβλύνουν τὸ δογματικὸ αἰσθητήριο πολλῶν Ὁρθοδόξων· ἐπὶ πλέον δὲ νὰ ἐξωθήσουν μερικοὺς ἀπὸ τοὺς πιστοὺς καὶ εὐλαβεῖς Ὁρθοδόξους, ποὺ ἀνησυχοῦν γιὰ ὅσα ἀκαίρως καὶ παρὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες γίνονται, σὲ ἀποκοπὴ τοὺς ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν δημιουργία νέων σχισμάτων» (ὑπογράμμισι δική μας).

Ἡ ὡς ἄνω ὑπογραμμιζομένη φράσις, θὰ ὤφειλε, κατὰ τὴν ταπεινή μου γνώμη, νὰ εἶχε ἀντικατασταθῆ μὲ τὴν ἐξῆς:

«Ἐπὶ πλέον δέ, ἐπιτυγχάνουν νὰ ἐξωθήσουν, τοὺς μὲν πιστοὺς καὶ εὐλαβεῖς Ὁρθοδόξους κληρικοὺς, ὅλων τῶν βαθμίδων, τῶν ὁποίων προκαλεῖται ἡ ἠύξημένη εὐθιξία τῆς Ὁρθοδόξου δογματικῆς καὶ ἐκκλησιολογικῆς τῶν συνειδήσεως καὶ οἱ ὁποῖοι σοβαρὰ ἀνησυχοῦν γιὰ ὅσα ἐκκλησιολογικῶς ἀσύμφωνα καὶ παρὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες γίνονται, μὲ προεξάρχοντας τὸν Πατριάρχην Βαρθολομαῖον καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, ἔνεκα τῆς καταφανοῦς παρεκκλίσεώς τῶν ἀπὸ τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὴν διακοπὴν τοῦ μνημοσύνου των, ὅπως ἀκριβῶς εἶχαν τοῦτο πράξει, παλαιότερον, ἐπὶ τινα χρόνον οἱ Ἁγιορεῖτες πατέρες, ἀλλὰ καὶ τινες ἐπίσκοποι, ἐπὶ πατριαρχίας τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου εἰς τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον, τοὺς δὲ πιστοὺς καὶ εὐλαβεῖς Ὁρθοδόξους λαϊκοὺς, οἱ ὁποῖοι καὶ αὐτοὶ σοβαρὰ ἀνησυχοῦν γιὰ τὰ ἴδια φαινόμενα καὶ γιὰ τοὺς ἰδίους λόγους, ἐπιτυγχάνουν νὰ ἐξωθήσουν εἰς σύνταξιν καὶ

συνπόρευσιν μὲ τοὺς ὡς ἄνω κληρικούς. Ἐὰν αὐτὸ συμβῆ, τότε οἱ δύο Προκαθήμενοι, ὡς καὶ οἱ ὑποστηρικταῖ των, θὰ τεθοῦν, ὑπὸ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, ἐκ τῶν πραγμάτων, εἰς τὸ περιθώριον τῆς Ἐκκλησίας».

2. Εἰς τὴν 5ην σελίδα, ἀνασύρεται καὶ προβάλλεται τμήμα παλαιότερου ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ὡς ἰσχύον διαχρονικά. Μία παράγραφος τοῦ τμήματος αὐτοῦ εἶναι ἡ ἐξῆς:

«Τὸ Ἅγιον Ὅρος, Χάριτι Θεοῦ, μένει πιστόν, ὡς καὶ ὁ Ὁρθόδοξος τοῦ Κυρίου λαός, εἰς τὴν Πίστιν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἐξ ἀγάπης καὶ πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους, οἱ ὁποῖοι οὐσιαστικῶς βοηθοῦνται ὅταν οἱ Ὁρθόδοξοι διὰ συνεποῦς Ὁρθοδόξου στάσεως τοὺς ὑποδεικνύουν τὸ μέγεθος τῆς πνευματικῆς ἀσθενείας των καὶ τὸν τρόπον τῆς θεραπείας αὐτῶν».

Ἐδῶ, ἂν καὶ ἡ παράγραφος αὐτὴ εἶχε συνταχθῆ παλαιότερον, ὅποτε δὲν ἤμπορεῖ τώρα νὰ ἀνασκευασθῆ, θὰ ἤθελα νὰ διευκρινήσω, ἐπὶ τοῦ περιεχομένου τῆς, τὸ ἐξῆς:

Τὸ Ἅγιον Ὅρος, δὲν μένει πιστὸ εἰς τὴν Πίστι «ἐξ ἀγάπης καὶ πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους», ἀλλὰ μένει πιστὸ εἰς τὴν Πίστι ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Του. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον, ἄρα καὶ πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους, εἶναι **φυσικὴ ἀπόρροια** τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν.

Δὲν ἀγωνίζεται κάποιος, γιὰ νὰ γίνῃ ὑγιῆς καὶ νὰ παραμείνῃ ὑγιῆς «ἐξ ἀγάπης καὶ πρὸς τοὺς ἀρρώστους», ἀλλὰ μόνο ἐπειδὴ ἐπιθυμεῖ τὴν ὑγιῆ ζωὴν, γιὰ τὰ πλεονεκτήματά τῆς. Κάθε ἄνθρωπος, ποῦ εἶναι ἀρρωστος, θὰ ἤθελε νὰ γίνῃ ὑγιῆς, εἴτε ὑπῆρχαν ἀρρωστοὶ γύρω του, εἴτε ὄχι. Οὐτε θὰ ἤθελε νὰ γίνῃ ὑγιῆς «καὶ γιὰ νὰ τοὺς ὑποδείξῃ τὸ μέγεθος τῆς πνευματικῆς τους ἀσθενείας καὶ τὸν τρόπον τῆς θεραπείας τους», ὦν ὁ ἴδιος ὑγιῆς. Αὐτό, γίνεται αὐτόματα, ὅταν, ὦν κάποιος ὑγιῆς, ἀρχίζῃ νὰ συμφύρεται μὲ τοὺς ἀρρώστους. Καί, ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς πάσχοντας εἶναι φυσικὴ ἀπόρροια τῆς ἀγάπης του πρὸς τὸν Θεόν.

Ὅποτε, στὸ ὡς ἄνω τμήμα τοῦ ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, τὸ προστιθέμενο «ἐξ ἀγάπης καὶ πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους» εἶναι, νομίζω, [τούλάχιστον] ἄστοχο.

Μετὰ τιμῆς
Δαμασκηνὸς Μοναχὸς
Ἁγιορείτης

(*) Ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1674/26.1.2007, σελ. 1 καὶ 5, κύριον ἄρθρον.
Ἐπιμέλ. ἡμετ.

(**) Ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1674/26.1.2007, σελ. 5, «*Ἐπιστολαὶ
Ἀναγνωστῶν*». Ἐπιμέλ. ἡμετ.